

Hatszáz napnyi gyötrelem

2025 június 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nem tudni, hogy lenne-e olyan politikus, aki képes volna megoldani a konfliktust.

Izraelben szerdán emlékeztek meg arról, hogy 600 nappal ezelőtt történt a Hamász támadása, amelynek során túszoikat ejtettek, akik közül 57 még ma is ismeretlen helyen tartózkodik. Legtöbbjük ugyan feltehetően halott, de tudni lehet, hogy vannak olyanok, akik életben vannak, hatszáz napja menekülnek az izraeli csapások elől, kis zárkákban sínylődnek, rejtett alagutakon futnak át. Egyikük arról is beszámolt, hogy egyszer nekem öltözött terroristák szállították át egy zsúfolt piacon, egy szamárkordén feküdt, moccani se tudott. Izrael viszont képtelen volt befejezni ezt a háborút 600 nap alatt sem.

Pedig erre számított az egész világ, hogy az izraeli hadigépezetet beindítják, s kő kövön nem marad Gázában. Nem mondhatni, hogy nem próbálkoztak ezzel az izraeliek, de a szamárkordék mégis kifogtak a rakétákon. Az izraeliek pedig nem vették ezt annyira könnyedén, mint sejteni lehetett volna.

A szomorú jubileum alkalmával tüntetők ostromolták meg az izraeli kormánypart, a Likud székházát, és a Katari nagykövetség feliratot vetítettek rá, utalva a kis Öböl-menti emírség komoly részvételére a véres eseményekben.

Természetesen senki se tud jobb ötletet adni Izraelben, csak tiltakoznak, mert a szeretteik ma is ott sínylődnek valahol, és bármilyen tiszvitatart is kavar a keskeny földnyelven Izrael, semmi foganatja. A túsok és túszejtőik ott vannak valahol, elrejtve, lényegében biztonságban.

Nagyon kérdéses, hogy van-e megoldás. A felháborodottak egy része arra utal, 1967-ben hat nap alatt sikerült az egyesült arab seregeket felmorzsolni és elfoglalni Ciszjordániát, valamint Jeruzsálem teljes egészét. Miért nem sikerül ez most? Nem voltak az akkori katonai vezetők ügyesebbek, nem voltak jobb fegyvereik, nem volt több pénzük, mégis történelmi győzelmet arattak, amely megalapozta a későbbi Izraelt. De a kérdésselvetés kissé sántít. Ugyanis nem lehet összehasonlítani a két háborút, de a történelmi korszakot sem. A hatvanas években nem voltak mobiltelefonok, a kommunikáció a csapatok és a katonai vezetés között kezdetleges volt. No és nem volt világháló, amely élben közvetít minden erőszakcselekményt, hogy arra reagáljon az egész világ.

Nem is kérdés, hogy mennyire torz egy ilyen közvetítés, és mennyire alkalmas arra, hogy a nyugati világ liberális elitje álságosan elkezdjen aggódni a palesztinokért. Nem arról van szó, hogy a palesztinoknak nem rossz. Igen, az a helyzetük pokoli. De mindig az volt, 1967-ben is, majd hatvan évvel ezelőtt, mégse foglalkozott velük senki.

Mert akkor nem az volt a divat. Ma minden magára adó amerikai egyetemista palesztin kenderet teker a nyaka köré, és nácizza az izraelieket, pedig soha nem járt a Közel-Keleten és egyetlen embert se ismer a Szentföldről. Ezek amolyan kicsike proxy háborúk, beöltöztetik a fejükben a szereplőket bizonyos ruhákba, most a palesztinok a jók és a zsidók a rosszak, vagyis Donald Trump mondjon le. Nem bonyolultabb a képlet. Természetesen ezzel senki se jár jól, az izraeli túszoikat továbbra se találják meg, az amúgy is romos-roskadozó Gáza pedig tovább porlik a folyamatos csapások alatt, az emberek pedig meghalnak.

A Hamász kifüstölése lényegében nem sikerült, bármennyire is ezt ígérte az izraeli miniszterelnök. Nem véletlen, hogy Izrael 2005-ben kivonult a területről és átengedte az irányítást a palesztinoknak, a vákuumot pedig azonnal a Hamász töltötte ki. Az akkori miniszterelnök Ariel Saron volt, akire sok mindent lehet mondani, de hogy békülékeny lett volna, azt nem. Ő is ott volt az 1967-es háborúban. De úgy döntött, hogy a felépített, de teljesen életképtelen zsidók lakta telepeket a Gázai övezetben fel kell számolni, a területet hermetikusan elzárni, ellenrizni a határait, a kikötőt, és mindent, amit bevisznek vagy kihoznak. Ez annyira sikerült, hogy a háború előtt hamarabb lehetett a legújabb iPhone-t megvásárolni Gázában, mint Amerikában.

A gázai palesztinokat 1948 óta lövi Izrael, így cseppet se barátságosak és naivak, nem kérnek Izraelből, a Hamász ellen pedig semmit se tudnak tenni. A Hamász pedig ölni fog, mert ez a lényege.

Közben persze valamennyire irányítja is a városokat, intézi a saját ügyeit, nem csak harcból áll az élet, de azért ez alapvetően egy terrorszervezet. Nem tudni, hogy lenne-e olyan politikus, aki képes volna megoldani a konfliktust. Korszakos, történelmi sérelmekről és tengernyi vérről van szó, nem valami apró félreértésről. Meg lehet érteni mindenkiket, a gyermekét gyászoló apát, a testvérét kereső egyetemistát, a szenvedő gázai anyukát, az orvosokat, a

páncélost túráztató katonát, Benjamin Netanjahut, Katart. Mindenkinek igaza van és senkinek sincs igaza. Ezért is t?nik annyira lehetetlennek a béke.

Sitkei Levente - www.magyarnemzet.hu

Ajánló
